

பிரெஞ்சு அரசியலின் பெண்களின் பங்களிப்பு

MICHELLE PERROT உடன் ஒரு செவ்வி

நேர்கண்டவர் : Annette Lévy-Willard

தமிழில் : நிஷாந்தி

Michelle PERROT பாரிஸ் - 7 பல்கலைக்கழகத்தில் சமகால வரலாற்றுப் பேராசிரியர். இவர் **George DERBY**யுடன் இணைந்து மேலைத்தேயப் பெண்களின் வரலாறு குறித்த ஐந்து பாகங்கள் கொண்ட ஒரு நூலை வெளியிட்டிருக்கின்றார். இப்போது இவர் France Culture என்னும் வானொலியில் ஒலிபரப்பப்பட்ட உரைகளைத் தொகுத்து “பெண்கள் அல்லது வரலாற்றின் மௌனங்கள்” என்னும் தலைப்பில் பெண்களினதும் அவர்களது போராட்ட வரலாறு பற்றியதுமான ஒரு நூலை அண்மையில் வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு செகொலென் றோயல் போட்டியிடக்கூடும் என்ற செய்தியினால் உலுப்பப்பட்டிருக்கும் தந்தைவழிப் பாரம்பரியம் கொண்ட பிரெஞ்சு அரசியல் அமைப்பு பற்றிய தனது பார்வையைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

செகொலென் றோயல் ஜனாதிபதி தேர்தலில் வேட்பாளராக நிற்கப் போகின்றார் என்ற செய்தி இவ்வளவு சலசலப்புகளைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறது என்பது உங்களுக்கு ஆச்சரியத்தைத் தருகின்றதா?

ஆம் என்றும் சொல்லலாம். இல்லை என்றும் சொல்லலாம். இற்றைக்கு ஒரு 12 வருடங்களுக்கு முன்பு, ‘பிரெஞ்சுக் குடியரசுக்கு ஒரு பெண் ஜனாதிபதியாக வருவதை நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா?’ என்ற கேள்விக்கு ஒருபோதும் ‘ஆம்’ என்ற பதில் பெரும் பான்மையானதாக இருந்ததில்லை. ஆனால், இன்று ‘ஆம்’ என்பதற்குச் சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. இது ஆச்சரியம் தருவது. பிரான்சில் பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம் என்பது மிகவும் சிக்கலானது. அது மிகவும் நீண்ட பாதையாக இருந்திருக்கின்றது. 1944இல்தான் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கிடைத்தது.

1945இல்தான் முதல் தடவையாக பெண்கள் வாக்களித்தார்கள். பிறகு நிறைவேற்றதிகாரம் கொண்ட பதவிகளுக்கு வந்தார்கள். இப்போது இறுதியாக, உயர் அதிகாரம் கொண்ட பிரதிநிதி...?

முன்பிருந்த பொது அபிப்பிராயம் இப்பொழுது மாற்றத்துக்குள்ளாகி இருக்கின்றது, அரசியல்வாதிகளினதை விடவும் வெகுவிரைவாக. ஏனெனில்

பொதுமக்களுக்குரிய அதிகாரம் இங்கு மறுதலிக்கப் படுகின்றது என்கின்ற உணர்வு. எனவே செகொலென் றோயல் என்னும் இந்தப் பெண்ணுக்கு ஒரு இடத்தை வழங்குவது என்பது அவர்களுக்கு மிகவும் கடினமானது. எத்தனையோ வருடங்களாக அவர்கள் முடிப்பாதுகாத்து வந்த இடத்திற்குள் இந்தப் பெண் நுழைவதை அவர்களால் அனுமதிக்க முடியாது.

வேறு எத்தனையோ உதாரணங்களைச் சொல்லலாம். அவற்றில் கருக்கலைப்பு விடயத்தை எடுத்துக் கொண்டால், சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் கருக்கலைப்புச் செய்வதற்கு பொதுமக்களின் அபிப்பிராயம் தான் அதிகம் சாத்தியமாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் இருந்த பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களை விடவும். இந்த இடத்தில் நாங்கள் Simone Veil அவர்களை நினைவு கூருகிறோம். அவர், தன்னுடைய பெரும்பான்மைக்கெதிராக, Giscard Estaing அவர்களினால் பரிந்து

**சொந்த வாழ்க்கையும்
அரசியல்தான் என்று
எழுபதுகளின்
பெண்நிலைவாதிகள்
சொன்னார்கள்.**

Entretien avec l'historienne Michelle Perrot

ரைக்கப்பட்ட சட்டத்தை அமுல்படுத்தினார், பிரெஞ்சு மக்களின் அபிப்பிராயம் மாறிவிட்டதென்பதை அரசியல் வாதிகள் உணர்ந்திருக்கவில்லை. இந்தப் பொது மக்களின் அபிப்பிராயம் மாறியதில் பெண்களின் பங்கு மிக முக்கியமானது.

பெண்களின் நுழைவுக்குத் தடையாக இருக்கும் எத்தனையோ விடயங்கள் இன்னும் இங்கு இருந்து கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் அரசியல் சாம்ராஜ்யத்துக்குள் நுழைவதென்பது இவைகள் எல்லாவற்றையும் விட மிகவும் கடினமானதாக இருக்கின்றது என்று கருதுகிறீர்களா?

சாதாரணமாக, அரசியல் சாம்ராஜ்யம் என்பது அசையக் கூடிய எல்லைகளைக் கொண்டது. ஆனால் பிரான்சில் இது மிகவும் இறுக்கமான, அசைக்க முடியாத தடையாக இருக்கின்றது. அரசியல் என்பது தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான ஒரு குது விளையாட்டு. இந்த அரசியலில் உள்ள ஆண்களுக்கு விட்டுக் கொடுப்பு என்பது பற்றித் தெரியாது. அத்துடன் பிரெஞ்சு அரசியல் பாரம்பரியத்தில் - அதாவது குடியரசுப் பாரம்பரியத்தில் அதிகாரம் என்பது ஒரு புனிதப் பாத்திரத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டது. புரட்சியை எடுத்துக் கொண்டால், சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட அரசனுக்குப் பதிலாக குடிமகன்/குடிமகள் தியாகம் செய்யப்பட்டார். அத்துடன் அரசியல் என்பது ஆண்களின் தொழில்களில் ஒன்று என்று உணரப்பட்டுள்ளது. அதற்குக் கிடைக்கும் மரியாதை, அதற்குரிய பேச்சுக் கலை,

அதற்குரிய நேர அட்டவணை (எப்பொழுதும் மாலை நேரம் தெரிவு செய்யப்படல்) இப்படியாக....

நீண்ட காலமாக பெண்களும் இது தங்களுக்குரிய தொழிலல்ல; அது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரிய தென்றுதான் அதன்மீது கரிசனம் கொள்ளாதவர்களாக இருந்து விட்டார்கள். எழுபதுகளின் பெண்நிலை வாதிகள் சொன்னார்கள் - "சொந்த வாழ்க்கையும் அரசியல்தான்" என்று. அவர்கள் கூறியதில் அர்த்தம் இருக்கின்றது. ஆனால் இவர்கள் அரசியலில் தீவிரமான ஈடுபாட்டைக் காட்டத் தவறிவிட்டார்கள்.

அப்படி இருப்பினும் நாங்கள் புரட்சியைக் கண்டவர்கள் இல்லையா?

ஆமாம். புரட்சியினால் பெண்கள் நாட்டின் பிரஜைகளாக ஆக்கப்பட்டார்கள். 1789இல் SEYES வாக்குரிமைக்கான ஏற்பாட்டு ஒழுங்குகளைச் செய்தபொழுது 'உழைக்கும் பிரஜைகள்', 'உழைப்பற்ற பிரஜைகள்' என்று பாகுபடுத்தினார். 'உழைப்பற்ற பிரஜைகள்' என்னும் வரையறைக்குள் பிள்ளைகள், மிகவும் வறியவர்கள் (இவர்களுக்கு மக்களின் வாழ்நிலைப் பற்றிய ஒரு கருத்தைச் சொல்ல முடியாது என்னும் அடிப்படையில்) நோயுற்றவர்கள், பைத்தியக்காரர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் என்பவர்களுடன் அனைத்துப் பெண்களும். இவர்களுக்கு வாக்குரிமை இல்லை. Condorcet அவர்களைப்போன்ற சில ஆண்கள் பெண்களின் வாக்குரிமைக்காகவும் அவர்களுடைய மொத்த சமத்துவத்துக்காகவும் போராடினார்கள். நிச்சயமாக, பிரெஞ்சுப் புரட்சி பெண்களுக்கு சிவில் உரிமைகளைக் கொடுத்தது - அதாவது, திருமணம் - விவாகரத்தினால் முறிக்கப்படக்கூடிய ஒரு ஒப்பந்தமாகும் திருமண பந்தம், மற்றும்

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிச்சயமற்றதும் குழம்பியும் கிடக்கும் சமூகத்தினுள் சனங்களுக்கு ஒரு ஒழுங்கு தேவை என்பது துல்லியம். அத்துடன் ஒரு கட்டமைப்புக் குலைந்த ஒரு சமூகத்தினுள் 'குடும்பம்' ஒரு அடிப்படை அலகாக இருப்பதும் ஒரு முரண்நகை.

நீண்ட காலமாக பெண்களும் அரசியல் என்பது தங்களுக்குரிய தொழிலல்ல; அது ஆண்களுக்கு மட்டுமே உரியதென்று அதன்மீது கரிசனம் கொள்ளவில்லை.

கணவனில்லாத பெண் தாயாக இருக்கும் உரிமை என்பன போன்றன. ஆனால் இவர்களுக்கு எந்தவித அரசியல் உரிமையும் இருக்கவில்லை.

1848இல் நடந்த புரட்சியைப் பொறுத்தவரையில் அது மோசமானதொரு புரட்சி. இரண்டாவது குடியரசு உருவாக்கத்தின்போது Lamartine அவர்களினால் பொது வாக்குரிமை என்பது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. ஆனால், 'பொது' என்பது அவர்களுக்கு ஆண்களாகத்தான் இருந்தது. இந்த சோசலிசக் குடியரசு பெண்களை அநாதரவாக்கியது. குடும்பம் பற்றிய கருத்தாக்கத்தை மையமாகக் கொண்டே அனைத்தும் இருந்தன. சமூகக் கட்டுமானத்தின் அடிப்படை குடும்பம் என்ற அலகு என்றானது. இங்கு குடும்பத்தை யார் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றார்கள்? தந்தை. எனவே ஒரு குடும்பத்தில் தந்தை மட்டும் வாக்களிப்பதென்பது சகலருடைய உரிமையையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதாகக் கொள்ளப்பட்டது. 1848இல் இந்த வாக்குரிமை தொடர்பான பிரச்சினை என்பது பிரான்சுக்கு மட்டும் பிரத்தியேகமான ஒன்றாக இருக்கவில்லை. உலகின் எந்தப்பகுதியிலும் எந்தப் பெண்ணும் வாக்களிக்கவில்லை.

ஐரோப்பிய நாடுகள் எல்லாவற்றுடனும் பார்க்கும்பொழுது ஏறத்தாழக் கடைசியாகத்தான் பிரான்ஸ் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுத்தது. ஏன் பிரான்ஸ் எப்பொழுதும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே இருந்தது?

1901இல், பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்த முதலாவது ஐரோப்பிய நாடு பின்லாந்து. வடக்கில் உள்ள ஏனைய புரட்டஸ்தாந்து நாடுகளுக்குச் சற்று முன்னதாக - புரட்டஸ்தாந்துப் பாரம்பரியம் கூடியளவு சமத்துவத்தைக் கொண்டது - சில அமெரிக்க நாடுகளுக்கும், முதலாவது உலக மகாயுத்தத்திற்குப் பின் ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து (பிரான்ஸிற்கு 20 வருடங்களிற்கு முன்) வேறும் அநேக நாடுகள் பெண்களுக்கு வாக்குரிமை அளித்ததன்பின்தான், பிரான்ஸ் 1945இல் இதை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தது. பிரதிநிதிகள் சபையில் ஓரிரு பிரேரணைகள் பெண்களின் உரிமைகள் தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்டிருந்தாலும் இவைகள் எல்லாம் செனட் சபையினால் நிராகரிக்கப்பட்டன. இப்படியான நிலையில் அந்தக் காலத்துப் பெண்நிலைவாதிகள் Louise Weiss என்னும் ஒரு பெண் பத்திரிகையாளரின் தலைமையில் லூக்ஸம்பேர்க் மாளிகை வாசலுக்குச் சென்று வழிமறித்தனர். கத்தோலிக்க திருச்சபையின் பெண்கள்மீதான பரம்பரையான கட்டுப்பாட்டுத்தன்மை இதற்கு நேரடியான பொறுப்பு. புரட்சிக்குப் பின்பு அரசானது

கல்வித்துறையில் தலையிடுவதற்கான உரிமையைக் கொடுத்தது. அப்போது நெப்போலியன் ஆண்களுக்கான உயர் கல்விக்கூடங்களை உருவாக்கினார், நாட்டிற்குத் தேவையான எதிர்கால உத்தியோகத்தர்களை உருவாக்குவதற்கென்று. 1833இல் உருவாக்கப்பட்ட Guizot சட்டமானது, 5000 பேருக்கு அதிகமான வர்கள் வசிக்கும் நகரமொன்றில் ஆண்களுக்கான ஒரு பாடசாலை திறக்கலாம் என்பதை அனுமதித்தது. கத்தோலிக்க தேவாலயமானது விசுவாசமாக இருந்த பெண்களில் ஒரு பகுதியினரை திரும்பவும் எடுத்துக் கொண்டது. திடீரென்று குடியரசுக் கட்சிக்காரர்கள் நினைத்தார்கள் - பெண்கள் வலதுசாரிகளுக்கு ஆதரவானவர்கள் - வலதுசாரிகள் புரட்சியை விரும்பாதவர்கள் - என்பதனால் அவர்களுடைய வாக்குகள் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஆதரவாகச் சென்றுவிடும் என்று அஞ்சினார்கள். மக்கள் முன்னணியில் இருந்த Leon Blum - பெண்நிலைவாதக் கருத்துகளுக்கு மிகவும் ஆதர்சமாக இருந்தவர் - இவர் திருமண பந்தமற்ற இணைவுக்கு ஆதரவாக இருந்தார் - பெண்களின் வாக்குரிமைக்கும் ஆனால் கம்யூனிஸ்டுகள் இவற்றில் எல்லாம் பெரிதாக அக்கறையோ ஆர்வமோ செலுத்தவில்லை. சோசலிஸ்டுகள் இதற்கு முன்னுரிமை கொடுக்கவில்லை. தீவிர வலதுசாரிகள் இவற்றுக்கு எதிராக இருந்தார்கள். Leon Blum பெண்களின் வாக்குரிமையை கிடப்பில் போட்டார். ஆனால் மூன்று பெண்களை அரசாங்க அமைச்சர்களாகச் சிபாரிசு செய்தார்.

இது பால் வேறுபாட்டை நிலைநிறுத்துகிறது - மரியாதை, விநயம் என்பன குறித்த கருத்தியல்மீது கட்டமைக்கப்படுகின்றது. இக் கருத்தியல் எதிர்மறையாக, பெண்களை அழகு, கவர்ச்சி - இவற்றின் பக்கமாகத் தள்ளிவிடுகின்றது. இன்னும் செகோலின் நோயல் இந்தப் பாரம்பரியத்திற்குள் தன்னுடைய மூக்கை நுழைக்கும்போது சோசலிசக் கட்சியின் மாமலைகள் அவரை மீண்டும் வீட்டிற்குரிய பெண்ணாக அனுப்பிவிட முயற்சிக்கின்றனர். வீட்டை மற்றும் குழந்தைகளை யார் கவனிப்பது என்பது போன்ற கேள்விகளில் தொடங்கி, இன்னும் ஒரு படி கீழே சென்று, அழகுபற்றிய குறிப்புகளுடன் - 'ஐனாதிபதிப் பதவி என்பது அழகுராணிப் போட்டியல்ல' என்று வேடிக்கைக்குக் கூறுவதுபோல், ஆனால் உறுதியாகவே இவர்களிடம் இருந்து அபிப்பிராயங்கள் வருகின்றன. இவர்களின் எந்த விமர்சனத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவை சுற்றிச் சுற்றி குடும்பம், குழந்தை, அழகு என்பவைகள்மீதுதான் வந்து நிற்கின்றன. முற்போக்குச் சிந்தனையுடையவர்கள் என்று கருதப்படும் இடதுசாரி அரசியலில் உள்ள ஆண்கள் உட்பட

ஒரு நாட்டின் அதிகாரத்தின் அதியுயர் பதவிக்கு ஒரு பெண் வருவதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டவர்கள்கூட தயங்குகிறார்கள் என்பது ஆச்சரியம் தருவது.

எல்லோருக்கும் ஒரு பெண் இப்பதவிக்கு வருவதென்பது மிகவும் இடைஞ்சலாகத்தான் உள்ளது.

இவைகள் எல்லாம் இருந்தும் இதே சோசலிசக் கட்சி 2001இல் தேர்தல் வேட்பாளர் பட்டியலில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சமப்பங்கிடுக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்ததுதானே?

இந்த விடயத்தில் பெண்நிலைவாதிகள் எல்லோரும் ஒரே அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டிருக்கவில்லை. உதாரணத்திற்கு, Elisabeth Badinter சொல்கிறார்: இந்த 'சம உரிமை' என்று கூறுவதில் இவருக்கு உடன் பாடில்லை. பெண்கள் என்பவர்கள் ஒரு 'பிறம்பான்' வகையைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லர். இவர்களும் ஆண்களைப்போலவே தனிநபர்கள். எல்லோருமே மனிதர்கள் என்ற அடிப்படையில்தான் உரிமைகள் இருக்க வேண்டுமே தவிர, பெண்கள் என்ற விசேட கவனிப்பு என்பது அவர்களை இரண்டாம் பட்சமாகக் கொள்வதன் அடிப்படையில் இருந்துதான் வருகின்றது. எனவே தீர்மானமான புறக்கணிப்பு இருக்கக்கூடாது.

இன்னும் ஒரு பகுதிப் பெண்நிலைவாதிகள் சமத்துவம், சமஉரிமை என்பதற்கு ஆதரவாக இருந்தார்கள். அதாவது Sylviane Agacinski அல்லது Simone Veil போன்றவர்கள். இவர்களின் வாதம் என்னவென்றால், வித்தியாசத்தின் அல்லது வேறு பாட்டின் பெயரால் பெண்கள் புதியனவற்றை அரசியலில் கொண்டு வருவார்கள் என்கிறார்கள்.

இறுதியாக ஏனைய பெண்நிலைவாதிகள் Françoise Gaspard போன்ற பெண்நிலைவாதிகள் இதனைச் சமத்துவம் என்ற அடிப்படையில் ஆதரித்தார்கள்.

'ஏனெனில் பெண்களுக்கும் அதில் உரிமையுண்டு' சமஉரிமைக்கான சட்டம் வாக்களிக்கப்பட்டு அது பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் அது நடைமுறையில் மிகவும் மோசமாக உள்ளது. இன்று சோசலிசக் கட்சியினுள் பெண்கள் - ஆண்கள் சமத்துவம் பற்றிய விவாதம் நடைபெறுகின்றது.

நன்கு அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்டவர்கள்கூட, ஒரு நாட்டின் அதிகாரத்தின் அதியுயர் பதவிக்கு ஒரு பெண் வருவதை ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயங்குகிறார்கள் என்பது ஆச்சரியம் தருவது. பிரெஞ்சுப் பாரம்பரியம் என்பது ஒரு புருடோனியப் பாரம்பரியம் என்பதை நாங்கள் மறந்துவிடக்கூடாது. புருடோன் என்பவர் பெண் இனத்தையே எதிர்க்கும் மனப்பான்மை கொண்டவராக இருந்தார். அத்துடன் ஒரு தீவிர பெண்நிலைவாத எதிர்ப்பாளர். பெண்கள் வீட்டு வேலைக்குரியவர்கள் என்றும் அவர்களை வேலைக் காரிகள் போலவந்தான் அவர் கருதினார். அதாவது பெண்களுக்கென்று ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கலாம் என்பது அவரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத ஒரு விடயம்.

இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஒருபோதும் பெண்களின் அரசியல் பிரவேசம்பற்றி ஆர்வம் காட்டவில்லை. 1945இல் இருந்து பெண்கள் வாக்களிக்க ஆரம்பித்த போது அவர்கள் அநேகமாக வலதுசாரிகளுக்கு வாக்களித்தார்கள் என்பது உண்மை. ஆனால் அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியேறி தொழில் செய்யத் தொடங்கிய பின்பு அவர்களுடைய வாக்குத் தேர்வுகளும் ஆண்களுடையதைப் போலவே இருந்தன. இப்போது சில வருடங்களாக ஆண்களைவிடப் பெண்கள் தான் இடதுசாரிகளுக்கு வாக்களிக்கிறார்கள். குறிப்பாக தீவிர வலதுசாரிக்கட்சிக்கு எதிராக ஆண்களைவிடப் பெண்களே வாக்களிக்கிறார்கள்? அந்தக் கட்சி 'ஆண்மை' அடையாளத்தை தீவிரமாக நிலைநிறுத்தும் ஒரு கட்சியாகும்.

எங்களுடைய அரசியல் முதுமைநிலையடைவதென்பது அரசியல்வாதிகளின் முதுமைநிலை என்பது - இது ஒரு வகையான பழைய தந்தைவழி மாதிரியைக் கொண்டதுபோல் இல்லையா?

ஆம் உண்மைதான். பிரெஞ்சு அரசியல் கருத்தியலின் மையக் கருவாக தந்தைவழிப் பாரம்பரியம்தான் உள்ளது. உள்ளபடி பார்த்தால், பிரெஞ்சு அரசியலில் வயதும் பாலும் ஒருமித்தியங்குகின்றன. பிரான்ஸ் எப்பொழுதும் பழைய வைணயே கொண்டாடும் பாரம்பரியம் கொண்டது. இது ஒரு றோமன் கத்தோலிக்க கருத்தாக்கம். தந்தைவழிக்குடும்ப முறை, இன்னும் பாப்பரசருக்கான ஒரு விம்பத்தைக் காப்பாற்றுவது என்பன போன்றன. பாப்பரசர் ஒருபோதும் தனது ஊழியத்தில் இருந்து ஒய்வு பெறுவதில்லை. பாப்பரசர், அரசர் போன்றவர்களின் ஊழியக்காலம் முடிவடைவதில்லை. இது ஒரு கன்சவேடிவ் சமூகம். எந்த மாற்றங்களையும் விரும்பாதது.

பிரான்சில் புரட்சி நடந்தபோது அரசியல்வாதிகள் இளமையாக இருந்தார்கள். Robespierre, Saint Just, Bonaparte எல்லோரும் 30 வயதுக்குக் குறைவானவர்களாகத்தான் இருந்தார்கள். பிரான்ஸ் எப்போதும்

பெண்கள் என்பவர்கள் இயற்கையில் உருவத்தில் மட்டும் பெண்ணாக இருப்பதனால் அவர்கள் பதவிக்கு வந்ததும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்ற நினைக்கக்கூடாது. இந்த மாயையில் இருந்து முதலில் நாங்கள் விடுபடவேண்டும். ஆண்களின் மேலாதிக்கத்துக்கு எந்த விதத்திலும் சளைக்காத வகையில் பெண்களும் ஒரு முழுமையான மேலாதிக்க சக்தியாக இருக்கமுடியும்

வயதுபோனவர்களைத்தான் தலைமையாகக் கொண்டிருந்ததென்றில்லை.

இந்தப் பழக்கம் 3ம், 4ம், 5ம் குடியரசுகளில்தான் தோற்றம் பெறுகின்றது. டிகோல் அதிகாரத்துக்குத் திரும்ப வந்தபோது வயதானவராக இருந்தார். தன்னுடைய மக்களுக்கான தீர்வுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஒரு மதிநுட்பவியலாளர் என்று நம்பக்கூடிய ஒரு தோற்றத்தை உருவாக்கி இருந்தார். பொன்பாட்டிலும், கோலிஸம் என்பன அதிகாரத்துக்கும் ஸ்திரீ தன்மைக்கும் அரசியல்ரீதியான பங்களிப்பைச் செலுத்தின. அத்துடன் இளமைப் பருவத்தினரின் அரசியல் பிரவேசம் குறித்து மிகவும் அவதானமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் இருந்தன. மே 1968இல் கோலுடன் இதுதான் நடந்தது. மித்தரோனும் பதவிக்கு வரும் போது இளைஞராக இருக்கவில்லை. அதிகாரத்துக்கு வரும்பொழுது. இந்த 'உறுதியான வலிமை' கொண்ட மதிநுட்பவியலாளர் என்னும் வசீகரத்துடன் பிரச்சாரம் செய்கின்றார். புரட்சியைக் கண்ட இந்தத் தேசம் அடிப்படையில், ஏகாதிபத்தியத்தில் இருந்து எப்போதுமே மீண்டு வரவில்லை.

பெண்கள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது நடைமுறையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருமா?

பெண்கள் என்பவர்கள் இயற்கையில் உருவத்தில் மட்டும் பெண்ணாக இருப்பதனால் அவர்கள் பதவிக்கு வந்ததும் மாற்றத்தைக் கொண்டு வருவார்கள் என்று நாங்கள் நினைக்கக்கூடாது. இந்த மாயையில் இருந்து நாங்கள் முதலில் விடுபடவேண்டும். பெண்களும், ஆண்களின் மேலாதிக்கத்துக்கு எந்த விதத்திலும் சளைக்காத வகையில், முழுமையான மேலாதிக்க சக்திகளாக இருக்கமுடியும். ஆனால் ஒருவேளை, அவர்களது அன்றாட வாழ்க்கையும் அவர்களது வரலாறும் பற்றிய ஒரு தெளிவு அவர்களிடம் இருக்கும் பட்சத்தில், சில விடயங்களை ஆண்களில் இருந்து வித்தியாசமாக உணர்ந்து அவர்கள் செயற்படக்கூடும்.

உதாரணத்திற்கு, Benoit Groult என்னும் பெண்நிலைவாதி- ஒருவர் தன்னுடைய மரணத்தை தெரிவு செய்வதற்கான, அதாவது, வாழ்நாளை முடித்துக் கொள்வதற்கான உரிமை தொடர்பாகப் போராடினார். பாராளுமன்றத்தில் பெண்கள் அதிகமாக இருந்திருந்தால், இதற்கான சட்டம் ஒன்றைக் கொண்டு வருவது மிகவும் சிரமமாக இருந்திருக்கும். இதற்கு இயற்கையான பெண்மை என்பது மட்டும் காரணமல்ல.

ஆனால் அவர்களுடைய மாறுபட்ட அனுபவங்கள், இதுபற்றி வேறுவிதமான அபிப்பிராயத்தை அவர்களுக்குத் தரும். இது அவர்களுடைய அரசியல் பாதையிலும் வேறுவிதமான அணுகுமுறைகளையும் முடிவுகளையும் எடுப்பதற்கு அனுகூலமாக இருக்கக்கூடும்.

வேட்பாளராகும் செகோலின் றோயல் சொந்த வாழ்க்கையில், அதாவது குழந்தை, குடும்பம் என்று தன்னை ஸ்திரீப்படுத்திக் கொள்கிறாரா?

அரசியலில் ஈடுபடும் ஒரு பெண் அதன் முழுப் பரிமாணத்தையும் கையில் எடுத்துக் கொள்ளமாட்டார் என்று முன்னனுமானம் கொள்வதில் அர்த்தங்கள் ஏதும் இல்லை. சொந்த வாழ்க்கையில் மட்டும்ல்ல, பொது வாழ்க்கையிலும் உள்நாட்டிலும் சர்வதேச ரீதியிலும் செகோலின் றோயல் ஒரு அனுபவம் கொண்ட பெண். அவருக்கு சர்வதேச அரசியல்பற்றிய தெளிவு இருக்கின்றது. சிலிநாட்டில் ஜனாதிபதி தேர்தலுக்கு போட்டியிட்ட Michelle Bacheletக்கு ஆதரவளிப்பதற்காக அவர் சும்மா ஒரு குறிப்பில் அங்கு போகவில்லை. சர்வதேசம் குறித்த கேள்விகள் அரசியலில் தவிர்க்கப்பட முடியாதவை.

நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நிச்சயமற்றதும் குழம்பியும் கிடக்கும் சமூகத்தினுள் சனங்களுக்கு ஒரு ஒழுங்கு தேவை என்பது துல்லியம். அது முடியாதென்பதும் இல்லை. அது எந்த ஒழுங்காக இருக்க வேண்டும் என்பதில்தான் கேள்வியுள்ளது. அரசியல் அல்லது பொருளாதார ஒழுங்கின்மையின் சீர்கேட்டினால் துன்பத்தில் உழல்பவர்கள்தான் பலவினமானவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ஒரு பெண் தலைவராக இருத்தல் என்பது அரசியலில் சாதகமான ஒரு அம்சமாக இப்போது வந்துவிட்டது. ஏனெனில் ஏற்கனவே நாங்கள் சகலவிதமான வழிகளையும் பரீட்சித்துப் பார்த்து விட்டோம். இதில் ஆண்கள் தோற்று விட்டார்கள். அத்துடன் ஒரு கட்டமைப்புக் குலைந்த ஒரு சமூகத்தினுள் 'குடும்பம்' ஒரு அடிப்படை அலகாக இருப்பதும் ஒரு முரண்நகை.

பிரெஞ்சுப் பெண்களில் அதிகமான வீதமானவர்கள், ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும்பொழுது, வீட்டுக்கு வெளியே வேலைக்குச் செல்லும் பெண்களாக இருக்கின்றார்கள். இது எங்கள் பெண்களை வெளியே வேலைக்குப் போய்க்கொண்டு குடும்பத்தையும் கவனிக்கும் ஒரு பெண்ணாகக் கட்டமைக்கின்றது. இது தாராளமாக செகோலென் றோயலுக்கும் பொருந்தும்.